

Thomasson, Alexander
Visa om Smö kyrka, ...

IV b - 1
Koppar
Svarttryck

Visa

om Juvä kyrka, som genom eldsvåda blef för-
bränd Långfredagsmorgonen den 26 Mars
år 1880.

Uppsat och till tryck bekräftad af

Alexander Thomasson.

Åbo,
Åbo Boktryckeri Aktiebolag, 1881.

I Finlands skär och Inio kapell
En farlig händelse skedde
Uppå den dag då all kristenhet
Sig uti särgevägt klädde,
Och kände uti sina bröst
Hwad Gud af nåd till hjelp och tröst
Den fallna verlden sände.

Nu ilar mången från sitt hem
Och will till kyrkan tåga,
Men ać! hwad syn få de der se:
Hon står i eld och låga;
Att mångens hjerta brista will
När de få skåda hwad står till
På denna stora dagen.

På detta stora särgefäst,
Som vi Långfredag kalla,
Från alla kristna kyrkor hörs
De särgeröster skalla,
Att Jesus är på korset död,
Hans blod utgjutet rosenröd,
O må wi det besinna!

Men mångens hjerta liknas må
Bid stenen i deß kyrka,
Guds ord de funna höra på
Men werlden de dock dyrka;
O Herre wäck dem innan fort,
Stöt icke ljusastaken bort,
Att wi i mörkret wandra,

Ty fälle de som ordet hör
Och det anammar gerna,
Sin lefnad och derefter för
Ty ordet är ledstjerna,
Hvar efter vi här wandra må,
Så att wi icke wilje gå
Om rätta fäderslandet.

Ta ryvärd och bedröfwelig
Var denna stora våda,
Som de på denna morgonstund
Med tårar fick beskåda,
Hur eldens flammor fastar sig
Högt upp i höjden öfver dig
Du täcka nordens tärna.

I dig har mången lärare
Med swett och tärfullt öga
Förmanat de åhörare
Att icke vara tröga
I bön och sann omvändelse,
Som alltid uti tid bör ske
Förrän oß döden fallar.

Väl har och mången Jesu wän
Här kändt sitt hjerta blöda
Bid nådens bord och liffens elf
Sin kraft och kärlek flöda,
Som hafwa uti lis och död
I Jesum haft sitt hopp och stöd
Och nöjd från werlden wandrat.

Men när jag upp till tornet ser
Då will mig synen brista,
Den klang och ljuswa högtidsjång
De klockor nu har mista,
Som kallat oß med sina slag
För hvarje sön- och högtids-dag,
Som vi till kyrkan trädde.

Ta ofta har de klockor twå
Oß till det tempel kallat,
Samt och wid våra fäders graf
De sista röster skallat,
Nu tytnat har den klang som gält
De klockor är af eld förfmålt
Och kan ej mera ljudia.

Det tempel har i åtti år
Stått ostördt för all fara,
Men när Guds hus förgåtet blef
Will han det intet spara,
Han är wäl mild och nådelig,
Men låter icke gäcka sig,
O God du dig förbarma.

Hvad hände i Jerusalem
Hwars tempel utan like
Uppå den tiden icke fanns
På detta jorderike,
Endock det var ett ståtligt hus
Af eld nedlades det i grus
För syndens skull det skedde.

O synd hur tung och svår du är,
Vår tempel du förstörde,
Det ser vi för vårt öga här
Hvad frukt du med dig förde,
Den store Gud förbarne sig,
Hjälpa alt wi häданefter dig
Må skyndsam hättning göra.

I fordom tid på denna ö
Guds ära de befrämja,
Med gudligt nit och werksamhet
De lesde uti sämja;
De släpa sten och stockar stor
Och Herren som i höjden bor
Han lättar deras bönda.

De bygde sig på åren två
En kyrka schön och präktig,
Att mången med förundran såg,
Att desse war så mäktig,
Att ett så ringa antal man
Så flora werk förrätta kan
Med trägen sitt besegrar.

Och när det då fullbordadt war
Det söna templets byggnad,
Så lär de ock på tornet ha
Upprest till minnets prydnad
En tasla men en schön uppgift,
Det åratal en förgyld skrift
Ettusen åttahundra.

Hur fällt för dessa fäder då
Sitt tempel att beträda,
Af fröjd deß hjertan klappa må
Så hjertligt de sig gläda,
Den fröjd war stor och icke halv,
Som skalla i deß mur och hwall
Till Herren uti höjden.

De hvila nu till domedag
I jordens tysta sköte,
Tills Guds basuner börja gå
Vid werldens fista möte,
Och få som wi här handlat har,
Emedan wi i tiden war
I detta näderike.

Ta menniskor på jorderik
War redo till att möta,
Snart döden med sin falla hand
Vill mot vårt hjerta stöta,
Snart rinner här vårt timglas slut
Och lishwets ljus det sloknar ut
För os lit våra fäder.

Lär oss O Gud i tiden här
Betänka så vårt bästa,
Att vi vid verldens präl och flärd
Vårt hjerta ej må fästa,
Ty allt hwad här i verlden är
Förgängligheten med sig bär
Och som en rök försvinner.

Med denna bönesuc till dig,
O Fader uti höjden!
Må wi af hjertat innerlig
Be om den stora fröjsden,
Att uti himlens höjd med dig
Få fira sabbat ewig tid
I oförväntlig glädje.

Nu slutar jag min enkla dikt
Och will ej mera skrifwa,
Fast olärd man jag denna skrift
Will nu åt alla gifwa,
Som önskar se och höra på
Min korta sång och månne då,
Den uti oskuld pröfwa.

A. Snellman
6.10.11